

ایران ورزشی

● صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیات مدیره: صادق حسین جابری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول: علی متقیان
● سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
● تلفن: ۰۲۱-۸۸۵۵۴۱۳۳ • فکس: ۸۴۷۱۱۷۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۵۴۱۳۰۰
● امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۵۴۱۳۰۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۸۸۸-۱۵۸۷۵

از کاپیتان پرتغال تا ستاره‌های تیم ملی؛ تفاوت در پذیرش مسئولیت

عذرخواهی ممنوع!

گزارش ویژه

محمد رضا رحیم پور

خبرنگار

و اشتباهی که در ترک اردو مرتکب شده بود، تفاوت قائل شد. پذیرش مسئولیت شخصی، لزوماً به معنای صرف‌نظر کردن از حق انتقاد نیست.

پدرو پروتسا، رئیس فدراسیون فوتبال پرتغال نیز بر ضرورت آرامش و خونسردی تأکید کرد و از تمایل برای بازگشت کاپیتان سخن گفت. ژسوس هم اعلام کرد بی‌انیه را خواهد خواند و در آن مقطع توضیح بیشتری نداد.

جایی برای بازنگری در فرهنگ عذرخواهی

مقایسه این اتفاق با پرونده مهدی طارمی و احمد نوراللهی در فوتبال ایران، پرسشی جدی را پیش می‌کشد: چرا اختلاف میان بازیکن و کادر فنی در برخی موارد، به مسأله‌ای

گاهی حاشیه‌های

ناشی از یک

اختلاف، بیش

از خود عملکرد

ورزشی بازیکن

اهمیت پیدا

می‌کند. در

چنین شرایطی،

نبود گفت‌وگو

شفاف و

عذرخواهی

به‌موقع می‌تواند

فاصله میان

بازیکن و تیم

ملی را بیشتر

کند و مسأله‌ای

قابل حل را به

چالشی طولانی

تبدیل سازد

کریستیانو رونالدو پس از ترک اردوی تیم ملی پرتغال، اشتباه خود را پذیرفت، از هم‌تیمی‌ها و هواداران عذرخواهی کرد و خواستار شد که در رسیدگی انضباطی به پرونده‌اش، هیچ تخفیفی

برای او در نظر گرفته نشود. در فوتبال ایران، پرونده‌هایی مانند اختلاف مهدی طارمی و احمد نوراللهی با کادر فنی تیم ملی، تصویری متفاوت از مواجهه ستاره‌ها با اشتباه و اختلاف ارائه می‌کنند: پرونده‌هایی که شاید با یک عذرخواهی صریح می‌توانستند مسیر دیگری پیدا کنند.

۱۰ روزی که فوتبال پرتغال را تکان داد

کریستیانو رونالدو، کاپیتان ۴۱ ساله تیم ملی پرتغال، در دیدار مقابل نروژ در لیگ ملت‌های اروپا روی نیمکت نشست و حتی یک دقیقه هم به میدان نرفت. به روایت او، خورخه ژسوس، سرمربی تیم، پیش از مسابقه وعده داده بود حدود ۳۰ دقیقه فرصت بازی در اختیارش قرار دهد؛ وعده‌ای که در نهایت عملی نشد.

رونالدو پس از این اتفاق اردوی تیم ملی را ترک کرد. رسانه‌های پرتغالی روزهای پس از آن را دوره‌ای پر تنش توصیف کردند؛ روزهایی همراه با نشست‌های شبانه، تماس‌های تلفنی و گمانه‌زنی درباره آینده کاپیتان. گزارش‌ها حاکی از آن بود که تصمیم او برای ترک اردو، پس از اطلاع از احتمال نیمکت‌نشینی در بازی بعدی مقابل دانمارک جدی شد.

فدراسیون فوتبال پرتغال نیز پرونده را به کمیته انضباطی ارجاع داد. گزارش‌هایی از احتمال محرومیت یک تا شش ماهه رونالدو منتشر شد؛ مجازاتی که نشان می‌داد حتی جایگاه یک ستاره بزرگ نیز لزوماً مانع رسیدگی انضباطی نمی‌شود. در همین فاصله، تیم ملی پرتغال هر چهار مسابقه خود را در این مرحله پیروز شد و با دو بازی باقی‌مانده، صعودش به یک‌چهارم نهایی را قطعی کرد.

عذرخواهی‌ای که مسئولیت را به

رسمیت شناخت
اهمیت ماجرای رونالدو صرفاً به ترک اردو یا اختلاف او با سرمربی محدود نمی‌شود؛ نکته مهم‌تر، نحوه مواجهه او با رفتار خودش است. او در بیانیه‌ای نزدیک به ۲۰۰۰ کلمه، ضمن شرح اختلافش با سرمربی، مسئولیت تصمیم خود را پذیرفت و از هم‌تیمی‌ها، هواداران و مردم پرتغال عذرخواهی کرد. رونالدو نوشت: «من به هم‌تیمی‌هایم در تیم ملی بابت ترک اردو بدهکار یک عذرخواهی هستم. من نباید این کار را می‌کردم. مسئولیت کاملاً بر عهده خودم است.»

بخش قابل‌توجه بیانیه او، درخواست برای برخورد بدون تخفیف بود. رونالدو تأکید کرد که کاپیتان بودن نه‌تنها نباید امتیازی برای او در مجازات باشد، بلکه مسئولیت بیشتری بر دوش او می‌گذارد. این موضع، فارغ از جایگاه ورزشی او، پیامی روشن داشت: عذرخواهی زمانی معنا پیدا می‌کند که فرد، پیامد رفتار خود را نیز بپذیرد. او در همان بیانیه، انتقاداتش از ژسوس را کنار نگذاشت و سرمربی را به عمل نکردن به وعده‌اش متهم کرد. به این ترتیب، رونالدو میان اختلاف خود با سرمربی

بازیکن‌سالاری در فوتبال ایران دیگر صرفاً

یک اختلاف میان بازیکن و مدیر با مربی نیست؛ پدیده‌ای است که از ضعف ساختار باشگاه‌داری، بی‌انضباطی مالی و کمبود آموزش‌های حرفه‌ای نشأت می‌گیرد. کاظم اولیایی، مدیرعامل پیشین باشگاه استقلال، معتقد است تا زمانی که باشگاه‌ها روی ریل فوتبال حرکت نکنند و تعهدات خود را به‌موقع انجام دهند، زمینه برای گسترش این معضل فراهم خواهد بود.

کاظم اولیایی درباره علت شکل‌گیری بازیکن‌سالاری در باشگاه‌های کشور گفت: «بازیکن‌سالاری پدیده زشتی است که در سال‌های گذشته گاهی از آن به‌عنوان هیولای درون یاد می‌شد. این اتفاق معلول یک علت بزرگ است. باشگاه‌های ما

استانداردهای درستی ندارند و روی ریل

فوتبال حرفه‌ای حرکت نمی‌کنند. اغلب تعهدات به‌موقع انجام نمی‌شود و مدیران برای حفظ موقعیت خود مجبورند خارج از منطق و اصول حرفه‌ای با برخی مسائل کنار بیایند. در چنین شرایطی، بازیکن اگر آموزش‌های لازم برای زندگی حرفه‌ای نداشته باشد، ممکن است از چهارچوب می‌گیرد که متناسب با موقعیت یک فوتبالیست حرفه‌ای نیست.»

او با تأکید بر نقش مشکلات اقتصادی و ضعف برنامه‌ریزی در شکل‌گیری این وضعیت ادامه داد: «ریشه این مسائل را باید در بی‌برنامگی، اقتصادی نبودن باشگاه‌ها، انجام نشدن تعهدات جست‌وجو کرد. البته بخشی از این مشکل نیز فرهنگی است.

نشانه‌هایی از تغییر

در ماه‌های اخیر، نمونه‌هایی از عذرخواهی در فوتبال ایران نیز دیده شده است. عارف حاجی‌عبیدی، هافبک سپاهان، پس از رفتار نامناسب در دیدار با استقلال عذرخواهی کرد و گفت: «کار من اشتباه بود و از هواداران سپاهان هم عذرخواهی کردم.» او همچنین افزود: «کاری که کردم را قبول دارم و مثل بعضی‌ها نمی‌گویم

که انجام ندادم.»

این اظهارات نشان می‌دهد که پذیرش خطا در فوتبال ایران ناممکن نیست؛ البته از چند نمونه محدود نمی‌توان درباره تغییر یک فرهنگ یا رفتار عمومی نتیجه‌گیری کرد. افزون بر این، موقعیت‌ها یکسان نیستند. عذرخواهی بابت رفتار نامناسب در جریان مسابقه، با عذرخواهی

جنجال رونالدو؛ وقتی اختلاف یک ستاره، جامعه پرتغال را دو پاره می‌کند

از بحران در تیم ملی تا جنگ روایت‌ها؛ حاشیه‌های کریستیانو رونالدو حالا به مسأله‌ای فراتر از فوتبال تبدیل شده است.

پرونده کریستیانو رونالدو و اختلافات اخیر او با ژرژ ژسوس، دیگر صرفاً یک ماجرای فوتبالی نیست. جنجالی که با ترک اردوی تیم ملی و اختلاف بر سر مسائل داخلی آغاز شد، حالا به موضوعی بحث‌برانگیز در رسانه‌ها و افکار عمومی پرتغال تبدیل شده است؛ جایی که اعتبار تاریخی یک اسطوره با ضرورت رعایت انضباط و احترام به قوانین تیمی در تقابل قرار گرفته است.

رونالدو پس از بالا گرفتن حواشی، روایت خود از اتفاقات را مطرح کرد، بخشی از مسئولیت ماجرا را بذیرفت و با مجازات تعیین‌شده موافقت کرد. او همچنین تأکید کرد که پس از تعیین سرگذاشتن محرومیت، قصد دارد بار دیگر پرهیزان تیم ملی پرتغال را بر تن کند. با این حال، اظهارات کاپیتان پرتغال نتوانست به اختلافات پایان دهد و حتی بحث درباره نحوه مدیریت این بحران را گسترده‌تر کرد.

پدرو پروتسا، رئیس فدراسیون فوتبال پرتغال، نیز با تأکید بر اهمیت رونالدو برای تیم ملی، از تمایل طرف‌های مختلف برای بازگشت او در پنجره بازی‌های ملی ماه نوامبر خبر داد. با وجود این، ادامه روند انضباطی نشان می‌دهد که پرونده همچنان بسته نشده و بازگشت احتمالی این ستاره می‌تواند پرسش‌های تازه‌ای درباره جایگاه او در تیم ایجاد کند.

چالش فراتر از زمین فوتبال

آچه این ماجرا را به موضوعی حساس در پرتغال تبدیل کرده، فقط اختلاف میان دو چهره سرشناس فوتبال نیست؛ بلکه نحوه مواجهه با قدرت و نفوذ یک ستاره در ساختار تیم ملی است. رونالدو یکی از مهم‌ترین چهره‌های تاریخ فوتبال پرتغال محسوب می‌شود و تأثیر ورزشی، اقتصادی و رسانه‌ای او قابل انکار نیست. اما همین جایگاه ویژه این پرسش را به وجود آورده است که آیا اعتبار یک بازیکن می‌تواند او را از قواعد مشترک مستثنی کند؟

نلسون فیترونا، روزنامه‌نگار پرتغالی، در روزنامه آویوا به همین مسأله پرداخته و درباره چگونگی بازگشت رونالدو به تیم ملی پرسش‌هایی مطرح کرده است. از نگاه او، مشخص نیست این مهاجم پس از بازگشت چه نقشی خواهد داشت و آیا همه طرف‌ها می‌توانند بدون توضیحات بیشتر از کنار اتفاقات اخیر عبور کنند. این پرسش‌ها نشان می‌دهد که بازگشت رونالدو، به‌تأیید تصمیمی برای پایان بحران نخواهد بود.

در همین حال، گونچالو آلمیدا، وکیل و قاضی دادگاه داوری ورزش، از تبدیل شدن این اختلاف به یک نمایش رسانه‌ای انتقاد کرده است. انتشار مطالب در شبکه‌های اجتماعی، روایت‌های متناقض و اظهارنظرهای پی‌درپی باعث شده موضوعی که می‌توانست در چهارچوبی داخلی حل‌وفصل شود، به مسأله‌ای عمومی تبدیل شود. او معتقد است ادامه این وضعیت نه‌تنها به طرف‌های درگیر، بلکه به تصویر تیم ملی و حتی وجهه کشور آسیب می‌زند.

دیوگو لوبیس، فوتبالیست سابق و اقتصاددان، نیز عملکرد فدراسیون را زیر سؤال برده و معتقد است واکنش دیرهنگام مسئولان به ترک اردوی تیم ملی از سوی رونالدو، به طولانی شدن جنجال کمک کرده است. او همچنین تأکید کرده که در این ماجرا نمی‌توان یک برنده مشخص معرفی کرد؛ چرا که هر دو طرف و ساختار مدیریتی فوتبال پرتغال با پیامدهای منفی این اختلاف روبه‌رو شده‌اند.

مردم: قربانی جنگ روایت‌ها

مهم‌ترین پیامد این جنجال، عبور آن از مرزهای ورزش و ورودش به زندگی روزمره افکار عمومی است. هواداران حالا میان حمایت از اسطوره‌ای که سال‌ها برای کشورشان افتخارآفرینی کرده و دفاع از اصولی مانند انضباط، مسئولیت‌پذیری و برابری در برابر قوانین قرار گرفته‌اند. این دوگانگی می‌تواند اعتماد عمومی به مدیریت فوتبال را نیز تحت تأثیر قرار دهد. وقتی یک اختلاف داخلی به موضوعی دائمی در رسانه‌ها تبدیل می‌شود، دیگر بحث صرفاً بر سر رفتار یک بازیکن با تصمیم یک مربی نیست؛ بلکه توانایی نهادهای ورزشی برای مدیریت بحران و جلوگیری از تبدیل اختلافات فردی به مناقشه‌ای ملی زیر سؤال می‌رود.

اکنون نگاه‌ها به بازگشت احتمالی رونالدو در ماه نوامبر دوخته شده است؛ بازگشتی که می‌تواند فرصتی برای پایان دادن به اختلافات باشد یا در صورت نبود توافقی روشن، آغاز فصل تازه‌ای از حاشیه‌ها را رقم بزند.

پرتغال برای عبور از این بحران، به چیزی فراتر از بازگشت یک ستاره نیاز دارد: تصمیمی شفاف، مدیریتی قاطع و توافقی که در آن جایگاه تاریخی بازیکنان با مسئولیت‌های جمعی در تضاد قرار نگیرد. در غیر این صورت، ممکن است جنجال رونالدو همچنان ادامه پیدا کند و هزینه آن را نه فقط طرف‌های درگیر، بلکه فوتبال و مردم پرتغال بپردازند.

نبودیم. استقلال در سال ۱۹۹۰ بهترین جایگاه را در آسیا داشت و در دهه‌بندی اول بود، اما اکنون جایگاه ما پایین آمده و در رقابت‌های آسیایی و جهانی موقعیت مناسبی نداریم.» او در پایان با انتقاد از نگاه نتیجه‌محور در فوتبال ایران تأکید کرد: «ما سرگرم مسابقات داخلی شده‌ایم و افق دید مسئولان فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه

ما داریم.

آسیایی و

جهانی

موقعیت

مناسبی

نداریم.»

او در پایان

با انتقاد

از نگاه

نتیجه‌محور

در فوتبال

ایران تأکید

کرد: «ما

سرگرم

مسابقات

داخلی

شده‌ایم

و افق دید

مسئولان

فقط این

جایگاه